

PROJEKT ROZPORZĄDZENIA RZĄDU WSPÓLNOTY FRANCUSKIEJ W SPRAWIE OCHRONY MAŁOLETNIICH PRZED PROGRAMAMI TELEWIZYJNYMI, KTÓRE MOGĄ ZASZKODZIĆ ICH ROZWOJOWI FIZYCZNEMU, PSYCHICZNEMU LUB MORALNEMU

Rząd Wspólnoty Francuskiej,

Uwzględniając rozporządzenie z dnia 4 lutego 2021 r. w sprawie audiowizualnych usług medialnych i usług udostępniania wideo, a bardziej szczegółowo art. 2.5-1 paragraf pierwszy,

uwzględniając opinię Kolegium Wyższej Rady Audiowizualnej z dnia 28 sierpnia 2025 r.,

uwzględniając opinię Inspektoratu Finansowego z dnia 30 kwietnia 2025 r.,

uwzględniając porozumienie Ministra Budżetu z dnia 16 maja 2025 r.,

uwzględniając badanie płci przeprowadzone w dniu 26 marca 2025 r.,

uwzględniając opinię Rady Stanu z dnia 4 listopada 2025 r., zgodnie z art. 84 § 1, ust. 1 pkt 2 ustaw o Radzie Stanu, skoordynowanych w dniu 12 stycznia 1973 r.,

uwzględniając procedurę informacyjną przeprowadzoną zgodnie z dyrektywą (UE) 2015/1535 Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającą procedurę udzielania informacji w dziedzinie przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego,

na wniosek Ministra Mediów,

po obradach,

ROZPORZĄDZA, CO NASTĘPUJE:

Artykuł 1. Klasyfikacja programów

§ 1 Każdy dostawca usług medialnych musi sklasyfikować swoje programy według wieku, poniżej którego nie zaleca się ich oglądania przez małoletniego, oraz według charakteru ich treści, które mogą być potencjalnie szkodliwe dla fizycznego, psychicznego lub moralnego rozwoju małoletnich.

Klasyfikacja wiekowa opiera się na następujących kategoriach:

1. kategoria dla wszystkich odbiorców: programy dla wszystkich odbiorców;
2. kategoria 6 lat: programy niezalecane dla małoletnich poniżej 6. roku życia;
3. kategoria 10 lat: programy niezalecane dla małoletnich poniżej 10. roku życia;
4. kategoria 12 lat: programy niezalecane dla małoletnich poniżej 12. roku życia;
5. kategoria 16 lat: programy niezalecane dla małoletnich poniżej 16. roku życia;
6. kategoria 18 lat: programy niezalecane dla małoletnich.

Klasyfikacji ze względu na charakter treści dokonuje się zgodnie z następującymi kategoriami, w kolejności malejącej według stopnia wrażliwości: przemoc, lęk, seks, używanie substancji uzależniających, wulgarny język oraz dyskryminacja. Program może należeć do więcej niż jednej kategorii treści.

§ 2 Z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia dostawca usług medialnych ustanawia, w ramach swojej organizacji i zgodnie z własnymi procedurami, komisję ds. oglądalności odpowiedzialną za klasyfikację jego programów.

W terminie dziesięciu dni od ustanowienia komisji ds. oglądalności dostawca usług medialnych informuje Kolegium ds. zezwoleń i kontroli Wyższej Rady Audiowizualnej (CSA) o składzie tej komisji. O każdej zmianie składu komisji należy również powiadomić w terminie dziesięciu dni Kolegium ds. zezwoleń i kontroli Wyższej Rady Audiowizualnej (CSA).

§ 3 Programy są klasyfikowane na podstawie siatki kryteriów określonej przez ministra właściwego ds. mediów.

W przypadku zmiany siatki kryteriów dostawca usług medialnych musi przeprowadzić nową klasyfikację, jeżeli rozważy ponowną emisję programu.

Dostawca usług medialnych może klasyfikować utwory audiowizualne przedstawiane jako seriale fabularne, filmy dokumentalne oraz animacje po obejrzeniu próby odcinków. Klasyfikację seriali ustala się na podstawie odcinków objętych próbą i przypisuje się ją zgodnie z najwyższą kategorią wiekową. Każdy sezon serialu klasyfikuje się jednak odrębnie. W przypadku klasyfikacji na podstawie próby odcinków dostawca usług medialnych pozostaje odpowiedzialny za klasyfikację przypisaną każdemu odcinkowi, w tym za odcinki, których klasyfikacja powinna być inna niż ta przyjęta na podstawie próby.

§ 4 W drodze odstępstwa od § 1 następujące programy nie podlegają żadnej klasyfikacji:

1. transmisje zawodów i wydarzeń sportowych, z wyjątkiem sportów walki obarczonych skrajnym ryzykiem, a mianowicie sportów walki, których zasady wyraźnie zezwalają na celowe zadawanie ciosów oraz których uprawianie może wiązać się ze znacznym ryzykiem naruszenia integralności fizycznej lub psychicznej uczestników;
2. programy informacyjne;
3. koncerty muzyczne;
4. programy nadawane na żywo, w tym również w przypadku ich ponownej emisji po utrwaleniu, oraz oferta ich udostępniania w ramach usługi telewizji na żądanie.

§ 5 Dostawca usług medialnych rejestruje klasyfikację każdego programu w bazie danych zorganizowanej przez ministra właściwego do spraw mediów.

Jeżeli program został już sklasyfikowany zgodnie z § 3, dostawca usług medialnych może zastosować tę klasyfikację, chyba że uzna, iż dokonana już klasyfikacja nie odpowiada jego własnej ocenie klasyfikacji programu na podstawie siatki kryteriów, o której mowa w § 3. W tym drugim przypadku dostawca usług medialnych koduje również swoją klasyfikację w bazie danych.

Artykuł 2. Oznaczanie treści programów

§ 1 Wszelkie programy przypisane do kategorii 6, 10, 12, 16 lub 18 lat są oznaczane przez dostawcę usług medialnych przy użyciu piktogramów określających wiek i charakter treści, jak przedstawiono w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

Program przypisany do kategorii dla wszystkich odbiorców nie powinien być oznaczany piktogramem wieku ani piktogramami charakteru treści, z wyjątkiem piktogramu wulgarного języka, który musi się pojawić, gdy program tego wymaga.

Piktogram wieku musi pojawiać się przez cały czas emisji programu, w tym podczas napisów końcowych, a także we wszystkich zwiastunach tego programu.

Piktogramy charakteru treści muszą pojawiać się przez 10 sekund na początku programu i za każdym razem po przerwie reklamowej, a także przez cały czas emisji zwiastunów programu. W przypadku gdy klasyfikacja charakteru treści skutkuje kilkoma piktogramami, powinny pojawić się tylko dwa piktogramy, zgodnie z metodą wyboru określoną w siatce kryteriów, uwzględniającą w szczególności malejącą kolejność wrażliwości, o której mowa w art. 1 § 1 ust. 3.

Piktogramy są wyświetlane wyraźnie oraz o wysokim kontrastem w jednym z czterech rogów ekranu i spełniają następujące minimalne standardy:

1. wielkość:
 - a) średnica HD 75 px,
 - b) średnica SD 50 px,
 - c) średnica OTT 40 px;
2. kolor: czysta biel RGB (255,255,255), HEX #FFFFFF;
3. przejrzystość: 0 %.

§ 2 Program lub zwiastun, do którego użytkownik uzyskuje dostęp wyłącznie po wprowadzeniu kodu dostępu rodzicielskiego, nie podlega postanowieniom § 1.

§ 3 W programach, o których mowa w art. 1 ust. 4, o ile warunki nadawania na żywo na to pozwalają, w przypadku sceny mogącej zaszkodzić fizycznemu, psychicznemu lub moralnemu rozwojowi małoletnich musi zostać wystosowane ostrzeżenie dźwiękowe lub pisemne.

Artykuł 3. Przepisy dotyczące nadawania mające zastosowanie do najbardziej szkodliwych programów

Program kategorii 18 lat, jak również, w stosownych przypadkach, jego zwiastun, może być nadawany wyłącznie pod następującymi warunkami:

- a) między północą a godziną 5 rano wyłącznie w ramach szyfrowanej usługi linearnej nadawanej w trybie analogowym;
- b) o każdej porze, w ramach usługi linearnej lub nielinearnej, pod warunkiem że dostęp do niego jest możliwy wyłącznie po wprowadzeniu kodu dostępu rodzicielskiego.

Artykuł 4. Przepisy dotyczące kodów dostępu rodzicielskiego

§ 1 Każdy dostawca usług medialnych świadczący usługę telewizyjną, która zgodnie z art. 2 ust. 2 oraz art. 3 wymaga wprowadzenia kodu kontroli rodzicielskiej, zwaną dalej „usługą telewizyjną z kodem rodzicielskim”, musi przekazać operatorowi sieci zapewniającemu zasoby związane z jego dystrybutorem metadane zawierające informacje dotyczące klasyfikacji programów według wieku, o których mowa w art. 1.

Każdy operator sieci zapewniający zasoby związane z dystrybutorem usługi telewizyjnej kontroli rodzicielskiej musi zagwarantować kompatybilność systemu warunkowego dostępu do dekodera z metadanymi tej usługi.

§ 2 Każdy system warunkowego dostępu operatora sieci zapewniającego powiązane zasoby, z którego korzysta dystrybutor, musi spełniać następujące warunki:

1. Ograniczenie dostępu do programów kategorii 18 lat musi być odrębne od ogólnej kontroli dostępu do usługi telewizyjnej i musi być aktywne od pierwszego użycia, bez uprzedniej interwencji użytkownika. Jednakże użytkownik może wówczas samodzielnie określić poziom ochrony, wskazując kategorię, od której ma zostać uruchomiona blokada.
2. W usłudze linearnej blokada musi być aktywna przez cały czas trwania programu i musi skutkować nadawaniem pełnoekranowego obrazu monochromatycznego bez dźwięku.
3. Kod dostępu musi być przeznaczony wyłącznie do wyłączenia kontroli rodzicielskiej, z wyjątkiem płatnej usługi, w przypadku której kod dostępu może być identyczny z kodem zakupu. Jednakże, jeżeli zakup programu umożliwia jego wielokrotne oglądanie w określonym okresie, przed każdym obejrzeniem należy poprosić o kod dostępu.
4. Kod dostępu rodzicielskiego musi być łatwo modyfikowalny w dowolnym momencie przez użytkownika, który posiada oryginalny kod dostępu.
5. Domyślnie dostęp do programu powinien być automatycznie ponownie blokowany za każdym razem, gdy użytkownik przerywa oglądanie, z wyjątkiem sytuacji, gdy zatrzymuje się na chwilę i pozostawia zatrzymany obraz na ekranie.

§ 3 Każdy dostawca usług medialnych świadczący usługę telewizyjną z kontrolą rodzicielską musi zapewnić, aby dystrybutor, z którego usług korzysta, wdrożył system gwarantujący, że oryginalny kod dostępu dla rodziców jest przekazywany wyłącznie użytkownikowi, który ukończył 18 lat.

§ 4 Każdy operator sieci zapewniający zasoby związane z dystrybutorem, który oferuje pakiet, w tym usługę telewizyjną z kontrolą rodzicielską, od dostawcy usług medialnych:

1. mającego siedzibę w państwie członkowskim Unii Europejskiej;
2. lub mającego siedzibę poza państwem członkowskim Unii Europejskiej, ale korzystającego z łącza „w górę” do satelity znajdującego się w państwie członkowskim Unii Europejskiej lub, w przypadku jego braku, z przepustowości satelitarnej przyznanej przez państwo członkowskie Unii Europejskiej;
3. lub podlegającego jurysdykcji państwa-strony Konwencji Rady Europy o telewizji ponadgranicznej;

musi zagwarantować system warunkowego dostępu zapewniający poziom ochrony małoletnich co najmniej równoważny z poziomem zapewnianym przez państwo, w którym dana usługa telewizyjna ma siedzibę.

Artykuł 5. Zasady dotyczące informacji o programach

§ 1 Przekazując informacje o swoich programach prasie lub innym kanałom komunikacji, każdy dostawca usług medialnych musi oznaczyć każdy program z kategorii 6, 10,

12, 16 i 18 lat odpowiednimi piktogramami wieku i charakteru treści, o których mowa w art. 2 ust. 1.

Tego samego oznaczenia dokonuje się również w elektronicznych przewodnikach po programach zgodnie z minimalnymi normami, o których mowa w art. 2 ust. 1 ostatni akapit.

Do celów niniejszego akapitu oraz ust. 2 elektroniczny przewodnik po programach oznacza również katalog nielinearnej usługi telewizyjnej.

W drodze odstępstwa od akapitu 2 oznaczanie programów w elektronicznych przewodnikach po programach, które zależą od systemu oprogramowania do dekodników, który operator sieci postanowił stopniowo wycofywać przed opublikowaniem niniejszego rozporządzenia lub w ciągu sześciu miesięcy od jego opublikowania, może być nadal przeprowadzane z wykorzystaniem piktogramów wieku zgodnie z rozporządzeniem rządu Wspólnoty Francuskiej z dnia 21 lutego 2013 r. dotyczącym ochrony małoletnich przed programami, które mogą zaszkodzić ich rozwojowi fizycznemu, psychicznemu lub moralnemu, do czasu zaprzestania świadczenia usługi tego systemu dekodników warunkowych.

§ 2 Informacje dotyczące każdego programu zawarte w elektronicznym przewodniku po programach nie mogą zawierać, z wyjątkiem tytułu programu, określeń ani obrazów, które mogą być szkodliwe dla fizycznego, psychicznego lub moralnego rozwoju małoletnich.

Na zasadzie odstępstwa od akapitu 1 elektroniczny przewodnik po programach może zawierać informacje dotyczące programów z kategorii 18 lat, które mogą być szkodliwe dla fizycznego, psychicznego lub moralnego rozwoju małoletnich, jeżeli użytkownik ma możliwość zablokowania dostępu do tych informacji i odblokowania ich dopiero po wprowadzeniu kodu dostępu rodzicielskiego. Ograniczenie dotyczące informacji odnoszących się do programów w kategorii 18 lat, z wyjątkiem tytułów programów, musi być aktywne od pierwszego użycia, bez uprzedniej interwencji użytkownika.

§ 3 Każdy dostawca usług medialnych na stałe udostępnia użytkownikom wyjaśnienie systemu klasyfikacji oraz wieku i charakteru piktogramów treści na swojej stronie internetowej, a także odsyła do strony internetowej Ministerstwa Wspólnoty Francuskiej, która również zawiera informacje na ten temat.

§ 4 Dostawcy usług medialnych udostępniają rządowi bezpłatnie powierzchnię reklamową w celu rozpowszechniania kampanii informacyjnej mającej na celu podniesienie świadomości widzów na temat systemu klasyfikacji programów. Plany mediowe określa się w porozumieniu z dostawcami usług medialnych.

Artykuł 6. Przepisy wykonawcze, przejściowe i uchylające.

§ 1 Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie pierwszego dnia siódmego miesiąca następującego po miesiącu jego ogłoszenia w belgijskim Dzienniku Urzędowym.

§ 2 Po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia programy znajdujące się już w katalogu nielinearnych usług telewizyjnych i sklasyfikowane już zgodnie z rozporządzeniem rządu Wspólnoty Francuskiej z dnia 21 lutego 2013 r. w sprawie ochrony małoletnich przed programami telewizyjnymi, które mogą zaszkodzić ich

rozwojowi fizycznemu, psychicznemu lub moralnemu, nie podlegają ponownej klasyfikacji zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

Akapit 1 nie ma zastosowania do programów, których obecność w katalogu przekracza okres 36 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

Każdy program, którego prawa do eksploatacji wchodzi w życie po dacie, o której mowa w § 1, jest niezwłocznie klasyfikowany zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

§ 3 Uchyła się rozporządzenie rządu Wspólnoty Francuskiej z dnia 21 lutego 2013 r. w sprawie ochrony małoletnich przed programami telewizyjnymi, które mogą zaszkodzić ich rozwojowi fizycznemu, psychicznemu lub moralnemu.

Artykuł 7. Przepisy końcowe

Za wdrożenie niniejszego rozporządzenia odpowiada minister właściwy ds. mediów.

Bruksela, [dnia]

W imieniu Rządu Wspólnoty Francuskiej,

Minister-Prezydent

E. DEGRYSE

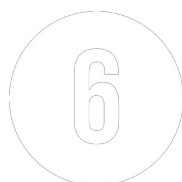
Minister Mediów

J. GALANT

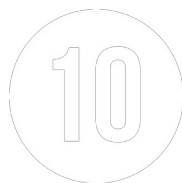
**ZAŁĄCZNIK DO ROZPORZĄDZENIA RZĄDU WSPÓLNOTY FRANCUSKIEJ W SPRAWIE
OCHRONY MAŁOLETNICH PRZED PROGRAMAMI TELEWIZYJNYMI, KTÓRE MOGĄ
ZASZKODZIĆ ICH ROZWOJOWI FIZYCZNEMU, PSYCHICZNEMU LUB MORALNEMU**

1. Klasyfikacja programów według wieku

- Piktogram dla kategorii 6 lat:

- Piktogram dla kategorii 10 lat:

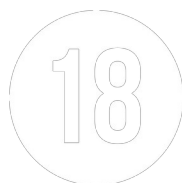
- Piktogram dla kategorii 12 lat:

- Piktogram dla kategorii 16 lat:

- Piktogram dla kategorii 18 lat:

2. Klasyfikacja programów według charakteru treści

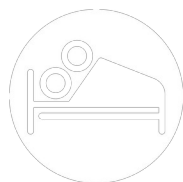
- Piktogram oznaczający przemoc:

- Piktogram oznaczający lęk:

- Piktogram oznaczający seks:

- Piktogram oznaczający stosowanie substancji uzależniających:

- Piktogram oznaczający wulgarny język:

- Piktogram oznaczający dyskryminację:

Należy załączyć do rozporządzenia rządu Wspólnoty Francuskiej w sprawie ochrony
małoletnich przed programami telewizyjnymi, które mogą zaszkodzić ich rozwojowi
fizycznemu, psychicznemu lub moralnemu.

Bruksela, [dnia]

W imieniu Rządu Wspólnoty Francuskiej,

Minister-Prezydent

E. DEGRYSE

Minister Mediów

J. GALANT